

ILDSTØTTEN

eller

ISRAEL I TRÆLDOM.

Af Pastor I. M. Ingraham,

Idet de taledes saaledes, kastede de deres Stave paa Jorden og saa Øjeblikke efter forvandlede de til Slange. Farao sagde da henvendt til de hebraiske Brødre:

„I er kun Bedrager og har gjort eders Mirakel ved de ægyptiske Guders Hjælp ligesom mine Magikere.“

„Dersom Ægyptens Gud er stærkest, da lad hans Slange opluge min Slange; men hvis min Gud er stærkest, da lad min Slange opluge de andre,“ sagde Aaron roligt.

„Lad det være saa,“ svarede Farao.

Øjeblikkelig satte Moses Slange sig i Bevægelse hen mod de andre med opspilet Gab og opslugte dem en efter anden i et Øjeblik. Ved at se dette udstødte de omstaaende et Forfærdelighedsskrik. Farao for op fra Tronen i Skræk; men Aaron greb Slangen i Hovedet, og den blev en Stav som før. I Stedet for at anerkende Hebræernes Gud blev Farao imidlertid kun rasende paa Magikerne og drev dem bort. Ligeledes befalede han Moses og Aaron at gaa, idet han sagde, at de kun var dygtigere Troldmænd end de andre, men at han maatte se større Prøver paa deres Dygtighed, før han vilde lade Israel fare.

Jeg har siden erfaret, at de to Magikeres Stave kun var Slangor som de ved en egen Fremgangsmaade formaar at bedøve og stivne, saa længe de sammentrykker deres Halse; ved at blive kastet paa Jorden, lives de efterhaanden op. At Moses Slange kunde slugte dem og dog blive til Stav igen burde have overbevist Farao, mens hans Hjerte synes forhærdet mod alt.

Den følgende Morgen berettede Direktøren for Nilmaaleren, at Nilen var begyndt at stige, og Farao begav sig derfor efter Skik ned til Floden, hvor Nilusstuen staar. Her var han i Færd med at højtideligholde den store Begivenhed, da Moses og Aaron pludselig stod for ham paa Flodbredden.

„Herren, de Hebræers Gud,“ raabte Moses med høj Stemme, „har sendt mig til dig og sagt: Lad mit Folk fare, at de kan tjene mig i Ørken, og se, du har ej villet høre hidindtil. Saa siger Herren: af dette skal du fornemme, at jeg er Herren: se, jeg slaar med Staven, som jeg har i min Haand, paa Vandet, som er i Floden, og det skal forvandles til Blod. Og Fiskene, som er i Floden, skal dø, og Floden skal lugte ilde, saa at Ægypterne skal kedes ved at drikke Vand af Floden.“

„Jeg foragter baade eder og eders Gud,“ raabte Farao, „og I skal begge dø.“

Da sagde Moses, idet han vendte sig til Aaron: „Tag denne Stav og ræk din Haand ud over Vandet i Ægypten, over deres Strømme, over deres Floder og over deres Søer og over alle deres Vandsamlinger, og de skal vende Blod; og der skal være Blod i al Ægyptens Land, baade i Træ- og Stenkarrene.“

Aaron adlød og opløftede Staven og slog paa Vandet, som var i Floden, for Faraos Øjne og for hans Tjeneres Øjne; og alt Vandet, som var i Floden, forvandlede til Blod.

Og Fiskene, som var i Floden, døde, og Floden lugtede ilde, saa at Ægypterne ikke kunde drikke Vandet af Floden; og der blev Blod i alt Ægyptens Land. Folket udstødte ved at se dette, et Skrig, og Farao blev som forstenet af Rædsel. Han styrtede hen til sin Vogn, sprang op i den og kørte til sit Palads. Da jeg paa Hjemturen kørte forbi de store Springvand, saa jeg, at de sprang med Blod, og da jeg kom ind i Paladset, fandt jeg Blod i Vandbækkenerne for Gasterne og i de store Vasar, som stod i Værelserne. Om Aftenen gik jeg ud og saa da Ægypterne ivrigt beskæftiget med at grave efter Vand. Efter hvad der berettes mig, var Gosen dog aldeles fri for denne Plage, og derhen flygtede en Mængde Ægyptere.

Da Farao fandt, at der ved Gravning kunde faas rent Vand, sendte han Bud efter Jambres og Jannes og lovede dem Tilgivelse, hvis de kunde forvandle Vand til Blod. De begyndte da deres Besværgelser over Vand, der var hentet fra en nys gravet Brønd i Haven, og efter at de nogen Tid havde tumlet dermed, fik de det meddelt en blodlignende Udscende.

„Se!“ raabte Farao med stor Glæde. „Faraos Tjenerer er lige saa mægtige som de hebraiske Guds Tjenerer.“

„Og, o Konge,“ sagde Jambres vigtigt, „hvis den hebraiske Gøgler havde ladet Nilen være fri for Forvandlingen, skulde vi kunne have gjort det.“

Farao lønnede ham med en Guldkæde og forhærdede nu sit Hjerte mod Moses og dennes Gud. Men i Løbet af tre Dage døde alle Fiskene i Ægyptens Floder, og en Stank fra deres og Krokodillernes raadnende Kroppe gjorde i Forbindelse med Vandmangelen Ægypten næsten ubeboeligt. Jeg tog Ophold i Gosen og ventede hvert Øjeblik at se et Bud komme fra Kongen med den forspændte Tilladelse til Hebræerne til at drage bort, men det skete ikke.

Syv Dage efter antog Vandet igen sin naturlige Farve og Renhed ved Guds Tilladelse, for at ikke hele Folket i Ægypten skulde dræbes ved Faraos Stædighed.

Saa lod Gud sig paany til Syne for Moses og befalede ham at gaa til Farao med samme Budskab som tidligere. Men Kongen bød dem i stort Raseri at gaa bort, hvorefter Aaron udstrakte sin Haand over Strømmene, Floden, Kanalerne, Søer-

ne og Kilderne, og i et Øjeblik vrimlede der overalt af Frøer. De fyldte Gaderne og Torvene og hoppede op ad Trapperne, ja, op ad Menneskene. Man fik deers Besøg i Hundredevis i Husene og Sengeværelserne, i Sengene, paa Bordene, i Køgekærrerne og overalt. Præsterne lukkede i Rædsel Templerne, for at Frøerne ikke skulde komme derind og bsmitte dem med at dø derinde. Farao selv blev nødt til at lukke sig inde i et lille Værelse i sit Palads for at undgaa dem.

I stor Forskrækkelse stod han i Begreb med at sende Bud efter Moses, da pludselig Jambres, Magikeren, stod for ham og sagde:

„O Konge, tro ikke, at denne Hebræernes Gud er mægtigere end Ægyptens Tjene. Dine Tjenerer kan ogsaa udføre denne Tryllekunst.“

„Gør det, og du skal faa en Gudstav,“ sagde Kongen.

Jambres steg derpaa ned i en lille Dam, der var indesluttet af høje Mure, og hvor Frøerne hidtil ikke havde vist sig. Faa Øjeblikke efter kom der Frøer til Syne ogsaa her. „Først,“ sagde Overslagteren, som fortalte mig dette, „først blev Kongen meget fornøjet herover, men pludselig sagde han:

„Tag det bort ved Trolddom, som du har frembragt ved Troldom. Befal dem at forsvinde fra Kilden.“

Da Magikerne ikke var i Stand til at faa hverken deres egne eller de andre Frøer til at forsvinde, og Dyrene den næste Dag gjorde Livet saa utaaleligt, at de ægyptiske Herrer henvendte sig til Farao med Bøn om Afhjælpning af dette Onde, sendte han Bud efter Moses og Aaron. Det var ogsaa paa Tide, thi Frøerne fyldte alle Værelser og deres bedøvende Skrig om Natten hindrede alle i at sove.

Da de to Brødre igen stod for Farao, sagde han dem en Blanding af Raseri og Skamfuldhed: „Bed eders Gud om at fjerne denne Plage fra mig og fra Ægypterne, og hvis det sker, da vil jeg lade Folket fare, og de maa ofre til Herren.“

Og Moses sagde til Farao:

„Hav du Æren for mig, og sig, naar jeg skal bede for dig, og for dine Tjenerer, og for dit Folk, at Frøerne skal udryddes fra dig, og fra dine Huse, og kun blive tilbage i Floden.“

Og han sagde:

„I Morgen.“

Og Moses sagde:

„Efter dit Ord skal det ske, at du skal fornemme, at der er ikke nogen, som Herren vor Gud. Saa skal Frøerne vige fra dig, og fra dine Huse, og fra dine Tjenerer, og fra dit Folk; de skal alene blive tilbage i Floden.“

Saa gik Moses og Aaron ud fra Farao; og Moses raabte til Herren for Frøernes Skyld, som han havde skikket over Farao.

Og Herren gjorde efter Mose Ord: saa døde Frøerne af Husene, af Gaardene og af Agrene.

Og de samlede dem sammen, Høb ved Høb, og Landet stinkede.

Men da Farao saa, at hans Ønske blev opfyldt til den Tid, han havde sat, og at han nu havde Fred for Dyrene, sagde han:

„Det var ved min Røst og ved min Magt, og ikke ved deres Guds, at Frøerne døde, til den Tid jeg befalede. Mig tilkommer i Sandhed Æren fremfor Moses.“

Derefter sendte han Bud til Opsynsmændene og befalede dem paany at forsøge Hebræernes Arbejde og nægtede at holde sit Løfte til Moses og Aaron.

Og Herren sagde til Moses:

„Sig til Aaron: ræk din Stav ud og slaar Støvet paa Jorden; det skal blive til Lus i alt Ægyptens Land.“

Og de gjorde saa; og Aaron udtrak sin Haand med sin Stav og slog Støvet paa Jorden, og det blev til Lus paa Mennesker og paa Fæet; alt Støvet i Landet blev Lus, i ganske Ægyptens Land.

Og Koglerne gjordeligesaa med deres Besværgelser for at lade Lus komme frem, men de kunde ikke; og der var Lus paa Menneskene og paa Fæet.

Da sagde Koglerne til Farao:

„Det er Guds Finger,“ men Faraos Hjerte forhærdedes, og han hørte dem ikke, saasom Herren havde sagt.

Derimod drev han baade Magikerne og de to hebraiske Brødre bort fra sit Palads. Men den næste Dag var alle Templer lukkede; thi ingen Præst maatte forrette Gudstjeneste med Insekter paa sig, og de vrimlede paa alle Mennesker. Farao lukkede sig inde i sit Palads og nægtede at se nogen.

Tre Dage efter sagde Herren til Moses:

„Staa aarle op i Morgen og stil dig for Farao; se, han gaar ud til Vandet, og du skal sige til ham: saa siger Herren: lad mit Folk fare, at de maa tjene mig.“

Thi dersom du ikke lader mit Folk fare, se, da lader jeg komme allehaande Utøj paa dig, og paa dine Tjenerer, og paa dit Folk, og i dine Huse, at de Ægypters Huse skal vende fulde af allehaande Utøj, og tilmed Landet, som de er udi.

Og paa den samme Dag vil jeg fraskille Gosen Land, i hvilket mit Folk er, at der skal ikke være allehaande Utøj, paa det du skal fornemme, at jeg er Herren midt i Landet.

Og jeg vil sætte en Befrielse imellem mit Folk og imellem dit Folk; i Morgen skal det Tegn ske.“

Moses gjorde efter Herrens Befaling, men modtoges kun med Spot og Trusler af Kongen. Og Herren gjorde saa, som han havde sagt; og der kom en svar Høb Utøj i Faraos Hus, og i hans Tjeneres Hus; og i alt Ægyptens Land blev Landet fordærvet af allehaande Utøj.

Og Farao kaldte ad Moses og ad Aaron, og sagde:

„Gaar hen, ofrer til eders Gud, i dette Land.“

Og Moses sagde:

„Det maa ikke ske, at vi gøre saa; thi vi skulde da ofre Ægyptens*) Vederstyggelighed for deres Øjne, og skulde de ikke stene os?“

Vi vil gaa tre Dages Rejse i Ørken, og ofre til Herren vor Gud, saasom han skal sige os.“

Da sagde Farao:

„Jeg, jeg vil lade eder fare, at I skal ofre til Herren eders Gud i Ørken, dog saa, at I skal ikke drage længere bort: beder for mig.“

Og Moses sagde:

„Se, naar jeg kommer ud fra dig, da vil jeg bede til Herren, at allehaande Utøj skal vige fra Farao, og fra hans Tjenerer, og fra hans Folk, i Morgen; men kun, hvis Farao ikke bedrager mig mere, saa han ej lader Folket fare, at ofre til Herren.“

Og Moses gik ud fra Farao og bad til Herren.

Saa gjorde Herren efter Mose Ord, og borttog allehaande Utøj fra Farao, fra hans Tjenerer, og fra hans Folk, der blev ikke en igen.

Men Farao forhærdede ogsaa denne Gang sit Hjerte, og lod ikke Folket fare.

Og Herren sagde til Moses:

„Gak til Farao, og du skal sige til ham: saa siger Herren, de Hebræers Gud, lad mit Folk fare, at de kan tjene mig.“

Thi dersom du vægrer dig ved at lade dem fare, og du fremdeles holder paa dem:

Se, da skal Herrens Haand komme paa dit Fæ, som er paa Marken, paa Heste, paa Asener, paa Kameler, paa Øksne, og paa smaa Kvæg, med saare svar Pestilens.

Og Herren skal gøre Skilsmisse mellem Israels Fæ, og imellem Ægypternes Fæ, og der skal intet dø af alt det, Israels Børn har.

Og Herren satte en bestemt Tid og sagde: i Morgen skal Herren gøre denne Gerning i Landet. Men Farao vilde intet høre.

Og Herren gjorde denne Gerning næste Dag, og alt Ægyptens Fæ døde; men der døde ikke et Stykke af Israels Børns Fæ.

Og Farao sendte Bud derom, og se, der var end ikke et Stykke død af Israels Fæ; men Faraos Hjerte forhærdedes, og han lod ikke Folket fare.

Da sagde Herren til Moses og til Aaron:

„Tager eder eders Næver fulde af Aske af Ovnene, og Moses skal sla den ud mod Himmelen for Faraos Øjne.“

Og den skal vende til Støv over alt Ægyptens Land, og den skal blive til Bylder, som skal løbe ud med Blegner paa Folket, og paa Bæster, i alt Ægyptens Land.

Saa tog de Aske af Ovnene og stod for Farao, og Moses slog den ud mod Himlen; og der blev Bylder, som løb ud med Blegner, paa Folket og paa Bæster.

Og Koglerne kunde ikke staa for Moses, for Bylderne; thi der var Bylder paa Koglerne og paa alle Ægyptere.

Men Herren forhærdede Faraos Hjerte, at han ikke hørte dem; saasom Herren havde sagt til Mose.

Da sagde Herren til Mose:

„Staa tidlig op om Morgen og stil dig for Farao, og sig til ham: „Saa siger Herren, de Hebræers Gud: Lad mit Folk fare, at de kan tjene mig. Thi denne Gang vil jeg sende alle mine Plager i dit Hjerte, baade paa dine Tjenerer og paa dit Folk, at du skal fornemme, at der er ingen som jeg paa al Jorden.“

Thi jeg havde allerede udtrakt min Haand og havde slaget dig og dit Folk med Pestilens, og du havde været udsløttet af Jorden.

Men sandelig, for dette samme har jeg ladet dig staa, for at jeg vil lade dig se min Magt, og at det skal kundgøres i alle Lande. Ophøjer du dig endnu over mit Folk, at du ikke vil lade dem fare?“

Se, jeg vil i Morgen paa denne Tid lade regne en saare svar Hagel, hvis Lige var aldrig før i Ægypten, fra den Dag det blev grundfæstet og hidindtil. Saa send en hen, saml dit Kvæg og alt det, du har paa Marken; thi alle Mennesker og Bæster, som findes paa Marken og ikke er samlede i Hus, og som Hagelen falder ned paa, skal dø.“

Denne Trusel blev bekendt overalt i faa Timer, og de blandt Faraos Tjenerer, som havde lært at frygte Herrens Ord, lod deres Husfolk og deres Kvæg søge Ly i Husene; men de, der endnu stode forhærdede sine Hjerter, lod Kvæget blive ude tillige med Hyrderne.

I mit næste Brev vil jeg kunne fortælle dig Resultatet. Farvel, dyrebare Fader. Advaret af Aaron vil jeg fra i Dag tage blivende Ophold i Goshen.

Din hengivne Søn

Remeses af Damaskus.

Tiende Brev.

Solens By.

Kære Fader!

Neppe havde jeg naaet Goshens Enemærker efter Arons Raad, før jeg opdagede dem begge staaende paa Taarnet ved Jakobs ødelagte Kilde. Saa snart jeg fik Øje paa dem, sprang jeg af Vognen og nærmede mig dem ærbødig, da jeg antog, at der var Sikkerhed for Guds Vredes Udøvelse, hvor de var, om end de selv kun var hans Straffedoms Redskaber. Jeg standsede i nogen Afstand fra dem og saa med Forventning paa, hvad de vilde foretage sig.

*) Ægyptens hellige Dyr.

Et Øjeblik efter udstrakte Moses sin Stav mod de forskellige Verdenshjørner og raabte:

„Torden og Hagel og Ild, o Ægypten, skal falde fra Himlen ned paa dig og tilintetgøre og ødelægge alt, hvad der findes paa Marken, baade Mennesker og Kvæg og Urter, og bryde hvert Træ sønder! Kun Landet Goshen skal fries fra alt ondt.“

Intet Sprog formaar at give en Ide om den Majestet, hvormed disse Ord udtaltes. Jeg vendte nu Blikket mod Ægypten for at se Virkningerne, og, i Sandhed, de lod ikke længe vente paa sig. Fra Norden opsteg der en kulsort Skymasse, der nærmede sig med en Larm og Brølen, som af ti Tusinde Stridsvogne, der rullede til Kampen. Ud fra den skød flammende Lynstraaler og langs Jorden løb ligesom Kugler af Ild, der fortærede alt, hvad de stødte paa.

Udstanselig bevægede Skyen sig fremad, medens Tusinder af forfærdede Ægyptere flygtede foran den hen imod Fristedet Goshen. Da Skyen kom til dette Lands Grænser, standsede den, og en mægtig Skyvold taarnede sig himmelhøjt, uden at et eneste Hagel eller blot en Regndraabe faldt paa Goshens Jord. Nu saa man en mærkelig Modsætning; thi medens Solen skinnede paa, og den klare, blaa Himmel hvalvede sig over Goshens fredelige Enemærker, hvorfra en Million Hebræere i stum Forfærdelse var Vidne til deres Tyranners Straf, saasom kun Mørke og Mulm i de Retninger, hvor det ulykkelige Ægypten laa.

Men Thotmeses syntes desuagtet ikke at vilde bøje sig. Han havde staaet paa Taarnet i sit Palads for, som han sagde, at se, hvad Moses og Aaron vilde gøre, men da Uvejret kom, skyndte han sig ned og gemte sig i det sikreste Værelse, hvor han opholdt sig i tre Dage og lod sin Spise bringe ind til sig. Omsider, da Uvejret med hver Dag syntes at skulle tiltage i Voldsomhed, og da hverken han selv eller hans nærmeste kunde udholde det længere, sendte han Bud efter Moses. Men tre Kurere dræbtes, den ene efter den anden, af Haglene, hvorfor tilsidst Israelis, der siden sin Tilbagekomst har tjent Kongen og har en Del tilovers for ham, vovede sig ud. Han slap ogsaa vel igennem Haglen, Mørket og Lynstraalerne til Goshen og fortalte Moses og Aaron, at Kongen var angerfuld og bad dem begge komme til sig.

Kongen siges at have modtaget de hebraiske Brødre i Baderummet med et Ansigt, der var bleget og fortrukket af Frygt.

Da de kom ind, sagde han:

„Jeg har syndet denne Gang; Herren er den retfærdige, men jeg og mit Folk er de ugudelige. Bed til Herren, at det maa være nok, at der ikke skal være mere af Guds Torden og Hagel; saa vil jeg lade eder fare, at I skal ikke længere bie.“

Og Moses sagde til ham:

„Naar jeg kommer ud af Staden, da vil jeg udbrøde mine Hænder til Herren, saa skal Tordenen ophøre, og Hagelen skal ikke være ydermere, at du skal fornemme, at Jorden hører Herren til. Dog, om dig og dine Tjenerer ved jeg, at I ikke endnu vil frygte for den Herre Guds Ansigt.“

Derpaa gik Moses fra Farao ud af Staden og udbrød sine Hænder til Herren; saa holdt det op at regne og hagle, og Regnen blev ikke mere udstøet paa Jorden.

Da Farao saa, at det holdt op at regne og hagle og tordne, da syntede han endda, og han forhærdede sit Hjerte, han og hans Tjenerer. Saa blev Faraos Hjerte forhærdet, og han lod ikke Israels Børn fare, saasom Herren havde sagt igennem Moses.

Da jeg i Goshen saa, at Skyerne fordelte sig og Uvejret ophørte, vendte jeg tilbage til On og saa da ret, hvorledes Landet var blevet ødelagt. Hørrer og Bygget var pisket ned og tilintetgjort, Træerne var berøvet deres Løv, og overalt paa Marken laa døde Kroppe af Kvæg og Mennesker. Paa Turen gennem Byen saa jeg Soldater ligge dræbte paa deres Poster, og Gaderne var fyldte med døde og saarede, kort sagt overalt herskede Ulykke og Elendighed.

Ved Ankomsten til Faraos Palads opsøgte jeg Kongen. Jeg traf ham i Spisesalen, hvor han havde ladet anrette et sotrt Festmaal i Anledning af den overstaede Forskrækkelse. Da jeg traadte ind, var hans Sangere i Færd med at synges Hymner til Guderne, og da de havde sluttet, stod Farao op med sit Bager i Haanden og forbandede Hebræernes Gud, der havde sendt disse Plager over Ægypten. Da jeg hørte dette, gik jeg bort.

Paa Vejen til mit Værelse kom jeg forbi Moses og Aaron, som gik ind i Banketsalen for paany at tiltale Farao i Herrens Navn. Da Kongen fik dem at se, raabte han, fuld af Vin og Vrede:

„Vover I at komme for mit Ansigt, fordømte Hebræere? Jeg vil ikke lade Israel gaa, ikke en eneste af dem. Jeg har svoret det ved Faraos Liv og ved Ægyptens Guder.“

Moses svarede:

„Saa siger Herren de Hebræers Gud: „Hvor længe vægrer du dig ved at ydmyge dig for mit Ansigt? Lad mit Folk fare, at de maa tjene mig. Thi dersom du vægrer dig ved at lade mit Folk fare, se, da vil jeg i Morgen lade Græshopper komme indenfor dine Grænser. Og de skal skjule Landets Kreds, og de skal opæde det, som er reddet og blevet eder tilovers fra Hagelen, og de skal æde hvert Træ, som vokser hos eder paa Marken. Og dine Huse skal fylde med dem, og alle dine Tjeneres Huse og alle Ægypternes Huse; ja, som dine Fædre og dine Forfædre ikke har set det, fra den Tid de blev til paa Jorden.“

Fortsettes.